

Daniels bok – Nummer sytti

Fra gamle tavler til moderne ansvar: Avdekkingen av paktsvandringen

Jeff Pippenger

2024-02-03

Da Herren inngikk pakt med det gamle Israel, ga Han to tavler som grunnlag og symbol på paktsforholdet. De to tavlene viste også det gamle Israels ansvar for å frembære et levende vitnesbyrd om de to tavlene for verden. Da Herren inngikk pakt med det moderne Israel, ga Han to tavler som grunnlag og symbol på paktsforholdet. De to tavlene viste også deres ansvar for å frembære et levende vitnesbyrd om alle fire tavlene for verden.

De to tavlene ble gitt til det bokstavelige gamle Israel like etter at Gud hadde utfridd dem fra det bokstavelige slaveriet under det egyptiske trelldom, og ført dem gjennom skuffelsen ved kryssingen av Rødehavet. Den tidsperioden det bokstavelige gamle Israel var i trelldom, var uttrykkelig angitt i profetien som fire hundre og tretti år, og mens de var i trelldom, glemte det bokstavelige gamle Israel den syvendedags sabbat og opphørte å holde den.

De to tavlene ble gitt til det åndelige moderne Israel like etter at Gud hadde utfridd dem fra det åndelige slaveriet under det katolske åket og ført dem gjennom den store skuffelsen i 1844. Tidsperioden da det åndelige moderne Israel var i trelldom, var i profetien uttrykkelig angitt som ett tusen to hundre og seksti år, og mens det var i trelldom, glemte det åndelige moderne Israel den syvendedags sabbat og opphørte å holde den.

I selve den historiske hendelsen da Gud gav Moses de to tavlene for at han skulle bringe dem til det gamle Israel, laget hans bror Aron et gyllent bilde av en kalv. De to tavlene med De ti bud fastslår at Gud er en nidkjær Gud, og hans nidkjærhet kommer særlig til syne mot avgudsdyrkelse, og idet Moses steg ned fra fjellet, danset det gamle Israel nakent omkring et gyllent bilde som var blitt fremstilt av den som var blitt utvalgt til å være Guds talsmann.

Og Moses fortalte Aron alle ordene fra Herren som hadde sendt ham, og alle tegnene som han hadde pålagt ham. Og Moses og Aron gikk og samlet alle de eldste blant Israels barn. Og Aron talte alle de ordene som Herren hadde talt til Moses, og gjorde tegnene for folkets øyne. 2 Mosebok 4:28–30.

Broren til profeten som ledet det gamle Israel i paktshistorien da de to paktstavlene ble gitt, var lederen i opprøret omkring sjalusiens avgudsbilde. Ektemannen til profetinnen som ledet det moderne Israel i paktshistorien da de to paktstavlene ble gitt, var lederen i opprøret i 1863, og 1863 markerer den første generasjonen av adventismen som representert ved at et sjalusiens avgudsbilde ble satt ved inngangen til alterets port.

Da sa han til meg: Menneskesønn, løft nå dine øyne mot nord. Og jeg løftet mine øyne mot nord, og se, nord for alterporten stod dette nidkjærhetens avgudsbilde ved inngangen. Esekiel 8:5.

«Alteret» er et symbol på Kristus.

«Vi står i fare for å blande det hellige og det alminnelige. Den hellige ild fra Gud skal brukes i vårt arbeid. Det sanne alter er Kristus; den sanne ild er Den Hellige Ånd. Dette er vår inspirasjon. Bare når Den Hellige Ånd leder og veileder et menneske, er han en trygg rådgiver. Hvis vi vender oss bort fra Gud og fra Hans utvalgte for å søke råd ved fremmede altere, skal vi bli svart i samsvar med våre gjerninger.» Selected Messages, bok 3, 300.

«Porten» er menigheten.

«For den ydmyke, troende sjel er Guds hus på jorden himmelens port. Lovsangen, bønnen, de ord som blir talt av Kristi representanter, er Guds forordnede midler til å berede et folk for menigheten der oppe, for den høyere tilbedelse som intet urent kan få adgang til.» Testimonies, bind 5, 491.

I 1863 ble den laodikeiske adventismen en lovlig registrert kirke og opphørte å være en bevegelse. De «trådte inn» i kirkehistorien på det tidspunktet. I 1863 gikk Kristi kirke inn i et rettslig fellesskap med De forente staters regjering. Det året innførte de også et forfalsket diagram for å erstatte Habakkuks to hellige tavler. Så snart den andre tavlen var blitt utarbeidet, var, i profetisk-historisk forstand, de som ble forbilledliggjort ved Aron, i ferd med å forberede et forfalsket bilde.

Det andre budet er den mest spesifikke advarselen mot avgudsdyrkelse og billedtilbedelse. Det er også her Gud åpenbarer sin karakter som en nidkjær Gud. Det er også der Han fremsetter prinsippet om at Han lar dommen over de ugudelige nå til tredje og fjerde slektsledd. De ti bud er en gjengivelse av Kristi karakter.

«For forkastelsen av Kristus, med de følger som fulgte, var de ansvarlige. En nasjons synd og en nasjons undergang skyldtes de religiøse lederne.

«Er ikke de samme innflytelser i virksomhet i vår tid? Er ikke mange av vingårdsmennene i Herrens vingård i ferd med å følge i de jødiske ledernes fotspor? Er ikke religiøse lærere i ferd med å vende mennesker bort fra Guds ords klare krav? I stedet for å oppdra dem til lydlighet mot Guds lov, oppdrar de dem ikke da til overtredelse? Fra mange av kirkens prekestoler blir folket lært at Guds lov ikke er bindende for dem. Menneskelige tradisjoner, forordninger og skikker blir opphøyet. Stolthet og selvtilfredshet på grunn av Guds gaver blir næret, mens Guds krav blir ignorert.»

«Ved å sette Guds lov til side vet menneskene ikke hva de gjør. Guds lov er en avskrift av Hans karakter. Den legemliggjør prinsippene for Hans rike. Den som nekter å godta disse prinsippene, plasserer seg selv utenfor den kanal hvor Guds velsignelser strømmer.» Christ's Object Lessons, 305.

Kristi karakter er Hans bilde, og det omfatter at Han er en nidkjær Gud. Guds nidkjærhet ble åpenbart i Kristus da Han to ganger rensset tempelet. Ved den første tempelrenselsen ble disiplene som var vitner til gjerningen, deretter ledet til å komme i hu at Skriften omtalte Guds nidkjærhet.

Og jødernes påske var nær, og Jesus drog opp til Jerusalem. Og han fant i tempelet dem som solgte okser og sauer og duer, og pengevekslerne som satt der. Og da han hadde laget en svepe av små snorer, drev han dem alle ut av tempelet, både sauene og oksene; og han spredte pengevekslernes penger og veltet bordene. Og til dem som solgte duer, sa han: Ta dette bort herfra; gjør ikke min Fars hus til et handelshus. Og hans disipler kom i hu at det var skrevet: Nidkjærheten for ditt hus har fortært meg. Johannes 2:13–17.

I Skriftene er ordet «nidkjær» både på hebraisk og på gresk også ordet «sjalu». Det er det samme ordet. Da Kristus rensket tempelet, åpenbarte Han Guds sjalusi, som er den egenskap ved Guds karakter som identifiseres i det annet bud, og den kommer særlig til uttrykk mot avgudsdyrkelse. Da Moses steg ned fra fjellet med de to tavlene og forstod hva Aron hadde gjort og hva folket gjorde, knuste han de to tavlene. De to tavlene var det sanne bilde av sjalusi, for de var fysiske fremstillinger som identifiserte Gud som en sjalu Gud. Da Moses knuste de to tavlene, åpenbarte han nettopp den sjalusien som identifiseres i det annet bud.

Og Moses vendte seg og steg ned fra fjellet, og de to vitnesbyrdets tavler var i hans hånd; tavlene var skrevet på begge sine sider; på den ene side og på den andre var de skrevet. Og tavlene var Guds verk, og skriften var Guds skrift, inngravert på tavlene. Og da Josva hørte lyden av folket mens de ropte, sa han til Moses: Det er lyd av krig i leiren. Og han sa: Det er ikke røsten av dem som roper i seier, heller ikke er det røsten av dem som roper fordi de er overvunnet; men lyden av dem som synger, er det jeg hører. Og det skjedde, så snart han kom nær leiren, at han så kalven og dansen; og Moses' vrede ble opptent, og han kastet tavlene ut av sine hender og slo dem i stykker nedenfor fjellet. 2 Mosebok 32:15–19.

De to tavlene var vitnesbyrdet om Guds karakter. Guds karakter er det bilde som skal formes i mennesker ved Kristi rettferdighet. De to tavlene er det sanne bilde på nidkjærhet, og Aron hadde frembrakt et forfalsket bilde på nidkjærhet nettopp på den tid da det sanne bilde på nidkjærhet ble overgitt til det gamle Israel. De som har Kristus dannet i sitt indre, har Hans bilde og Hans rettferdighets kappe, men Arons festdeltakere danset nakne, for de var laodikeere. Laodikeere er «elendige og ynkværdige og fattige og blinde og nakne.»

Og da Moses så at folket var nakent – for Aron hadde gjort dem nakne til skam blant deres fiender – 2. Mosebok 32:25.

I 1856, sju år før det forfalskede kartet ble fremstilt, identifiserte både James og Ellen White at bevegelsen hadde gått over i den laodikeiske tilstand. I 1863 var adventismen åndelig sett like «naken» som det gamle Israel bokstavelig var «nakent» idet de danset omkring det forfalskede nidkjærhetsbildet. Den forfalskning som Aron hadde laget, var en avgud av gull, men den var et bilde av en kalv, som er et dyr. Den var et bilde av dyret, og også et bilde for dyret. Gullkalven var et bilde av dyret, men den var også blitt viet til de guder som Aron urettmessig erklærte hadde utfrikket Israel fra det egyptiske slaveri.

Og han tok imot dem av deres hånd og formet det med en graverstikkel, etter at han hadde laget en støpt kalv; og de sa: Dette er dine guder, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt. Og da Aron så det, bygde han et alter foran den; og Aron lot det rope ut og sa: I morgen er det høytid for Herren. Og de stod tidlig opp morgenen etter og ofret brennoffer og bar fram

fredsoffer; og folket satte seg ned for å ete og drikke, og de stod opp for å leke. 2 Mosebok 32:4–6.

Den gylne kalven var et bilde av et dyr, men den var viet til falske guder, og derfor var den også et bilde (offer) til dyret. Bildet var laget av gull, som er symbolet på Babylon, og det var en kalv, som er den høyeste form for offer i helligdomstjenesten. Den var viet til Egypts guder. Mysteriet Babylon (for alle de profetiske vitnesbyrd identifiserer verdens ende) består av en kvinne som rir på et dyr. Dyret kvinnen rir på, er De forente nasjoner (ti konger), og er et symbol på dragen, ateismen og Egypt. Kvinnen selv er en forfalskning av Guds sanne menighet. Den gylne kalven som Aron viet til Egypts guder, var et forbilde på den store skjøgen i Åpenbaringen sytten, som er Babylon (gull), ridende på et dyr (Egypt) og en forfalsket menighet (kalv).

Samtidig bygde Aron et alter, som, slik det nettopp er definert, representerer Kristus, det sanne alter. Deretter innstiftet han et forfalsket tilbedelsessystem, for han utropte en høytid for Herren den følgende dag. Arons gullkalv var et bilde «av» og «til» dyret, og den ble reist «foran» en falsk Kristus, og en dag ble avsatt til å feire hans falske tilbedelsessystem.

De forente stater er den makten som reiser opp et bilde av dyret og deretter tvinger verden til å følge dets eksempel. De forente stater har makt til å påtvinge verden dette tilbedelsessystemet, og det gjør den i dyrets nærvær, «foran» det.

Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden; og det hadde to horn lik et lam, og det talte som en drage. Og det utøver all makten til det første dyret for dets øyne, og får jorden og dem som bor på den, til å tilbe det første dyret, hvis dødelige sår ble leget. Åpenbaringen 13:11, 12.

Syndens menneske, som er pavedømmet, er havdyret i Åpenbaringen tretten. Når De forente stater taler som en drage, ved den snart kommende søndagsloven, begynner det da å tvinge verden til å reise opp et bilde for dyret «foran» det. Dyret foran De forente stater (jorddyret), er pavedømmet (havdyret). Pavedømmet er en falsk Kristus, og Aron hadde reist opp sitt gyldne bilde foran en falsk Kristus, for Kristus er det sanne alter. Aron innførte deretter et falskt system for tilbedelse, slik dette fremstilles ved kunngjøringen av festdagen som skulle finne sted den neste dag. De forente stater tvinger også fram et falskt system for tilbedelse, og det er også forbundet med en falsk tilbedelsesdag.

Da Moses steg ned fra fjellet, stod striden mellom det sanne og det falske nidkjærhetsbildet—bildet av Kristus eller bildet av Satan. Forfalskningen bestod av en forfalsket Kristus (alteret), en forfalsket erfaring (laodikeisk), en forfalsket tilbedelsesdag («i morgen er det en høytid for Herren»). Opprøret omkring gullkalven representerer opprøret knyttet til den nært forestående søndagsloven, men det representerer også den laodikeiske adventismens opprør i 1863.

I 1863 ble et forfalsket bord innført for å dekke til juvelene i Millers drøm, slik de var fremstilt på Habakkuks to tavler. Disse to tavlene hadde vært forbilledliggjort ved de to tavlene Moses mottok på fjellet. I 1863 ble det opprettet en juridisk forbindelse med De forente staters regjering, og dermed ble Millerittbevegelsen avsluttet og den laodikeiske bevegelsen juridisk registrert som Syvendedags Adventistkirken. Dette forholdet ble fremstilt ved Arons bilde til dyret, som profetisk

defineres som foreningen av kirke og stat, og som således forbilledliggjør at millerittene opprettet et kirke-stat-forhold i 1863, og også forbilledliggjør De forente stater ved den snart kommende søndagsloven.

Arons nakne dansende dårer, som representerer Laodikeas forfalskede erfaring, er slik den millerittiske bevegelsen var blitt i 1856. Den åndelige erfaringen som ble fremstilt ved Arons dansende dårer, stod i kontrast til Moses' erfaring, idet han åpenbarte nidkjærheten i Guds karakter overfor avgudsdyrkelse. En «dans» er i profetien et symbol på bedrag, og Arons dansende dårer representerte også det bedrag som frembringes av De forente stater når de tvinger verden til å «danse» til Nebukadnesars musikk, mens Tyros skjøge synger sine sanger.

I 1863 gikk den laodikeiske millerittbevegelsen over til den lovlig registrerte laodikeiske Syvendedags Adventistkirken. Som påvist i tidligere artikler, ble Jeriko gjenoppbygd i 1863, for Jeriko er et symbol på Laodikeas velstand og tjener som en forfalskning av byen Jerusalem. I 1863 representerte innføringen av et forfalsket profetisk kart en gjentakelse av historien om Aron, gullkalven og de dansende dårene. Historien om utfrielsen ved Rødehavet er gjentatte ganger blitt brukt av søster White til å illustrere den tidlige adventismens historie, og denne anvendelsen stemmer fullkomment overens med historien om Moses og Aron i striden om nidkjærhetens bilde.

I 1863 begynte den første generasjonen av laodikeisk adventisme idet et bilde på nidkjærhet ble satt opp i porten (menigheten), som var foran alteret (Kristus). Denne første generasjonen «gikk deretter inn» i en tiltagende historie av vederstyggeligheter.

Da sa han til meg: Menneskesønn, løft nå dine øyne mot nord. Så løftet jeg mine øyne mot nord, og se: nord for alterporten stod dette nidkjærhetsbildet ved inngangen. Esekiel 8:5.

Vi vil fortsette disse betraktningene i den neste artikkelen.

«Hva er vår tilstand i denne fryktelige og høytidelige tid? Akk, hvilket hovmod som råder i menigheten, hvilket hykleri, hvilket bedrag, hvilken kjærlighet til klesdrakt, lettsindighet og adspredelse, hvilket begjær etter overherredømmet! Alle disse synder har formørket sinnet, så de evige ting ikke er blitt erkjent. Skal vi ikke granske Skriftene, så vi kan vite hvor vi befinner oss i denne verdens historie? Skal vi ikke bli innsiktsfulle når det gjelder det verk som blir utført for oss på denne tid, og den stilling som vi som syndere bør innta mens dette soningsverk pågår? Dersom vi har noen omsorg for våre sjelers frelse, må vi foreta en avgjort forandring. Vi må søke Herren med sann anger; vi må med dyp sjelsangre bekjenne våre synder, for at de kan bli utslettet.»

«Vi må ikke lenger bli værende på den forheksede grunn. Vi nærmer oss hurtig slutten på vår prøvetid. La hver sjel spørre: Hvordan står jeg for Gud? Vi vet ikke hvor snart våre navn kan bli tatt på Kristi lepper, og våre saker endelig avgjort. Hva, å, hva vil disse avgjørelsene bli? Skal vi regnes blant de rettferdige, eller skal vi telles med de ugudelige?»

«La menigheten reise seg og omvende seg fra sitt frafall for Gud. La vekterne våkne og la basunen gi en klar lyd. Det er en bestemt advarsel vi må forkynne. Gud befaler sine tjenere: 'Rop med full hals, spar ikke, løft din røst som en basun og forkynn mitt folk deres

overtredelse og Jakobs hus deres synder' (Jesaja 58:1). Folkets oppmerksomhet må vinnes; med mindre dette kan gjøres, er all anstrengelse forgjeves; om så en engel fra himmelen skulle komme ned og tale til dem, ville hans ord ikke gjøre mer gagn enn om han talte inn i dødens kalde øre.»

«Menigheten må våkne til handling. Guds Ånd kan aldri komme inn før den bereder veien. Det bør være alvorlig hjerteransakelse. Det bør være forent, utholdende bønn, og ved tro en tilegnelse av Guds løfter. Det bør ikke være en kledning av legemet med sekk, slik som i gamle dager, men en dyp ydmykelse av sjelen. Vi har ikke den minste grunn til selvgratulasjon og selvopphøyelse. Vi bør ydmyke oss under Guds mektige hånd. Han vil åpenbare seg for å trøste og velsigne de sanne søkere.» Selected Messages, bok 1, 125, 126.